

**Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16103/2025
18.12.2025. године
Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Катарина Шелмић Уњић, адвокат из ..., против тужене „Erste bank“ АД Нови Сад, коју заступа пуномоћник Војин Јовановић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости одредбе уговора о кредиту и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 7753/2022 од 27.08.2025. године, у седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 7753/2022 од 27.08.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 7753/2022 од 27.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 28057/2021 од 15.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 9. став 1. тачка 1. Уговора о кредиту од 31.01.2017. године, у делу који је цитиран у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој по основу стицања без основа исплати износ од 5.950,00 динара са законском затезном каматом од 31.01.2017. године до исплате, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади парничне трошкове у износу од 9.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 7753/2022 од 27.08.2025. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужилце и преиначена првостепена пресуда тако што је утврђено да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 9. став 1. тачка 1. Уговора о кредиту од 31.01.2017. године, закљученог између парничних странака, у делу који је цитиран у овом ставу изреке, те је обавезана тужена да тужилци исплати на име стицања без основа износ од 5.950,00 динара са законском затезном каматом од 31.01.2017. године до исплате, као и да јој накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 33.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке,

обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 21.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер је одлука у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, допуњеним на седници истог одељења од 16.09.2021. године, а код утврђења да тужиља није упозната са врстом и висином трошкова кредита у предуговорној фази закључења уговора о кредиту од 31.01.2017. године у ситуацији када је оспорила уручење непотписане понуде која се налази у списима, а из одредби спорног уговора о кредиту не произлази да јој је као кориснику кредита уручена и понуда као саставни део овог уговора, нити је тужена доставила друге одговарајуће доказе на околност да је у предуговорној фази уручила понуду тужиљи. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у истоветним ситуацијама не указује нужно на другачији правни став јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости одредбе уговора и стицања без основа поднета је 10.02.2021. године. Вредност предмета спора је 5.950,00 динара и поступак је вођен по правилима парнице о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, због чега се у тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, то ревизија тужене није дозвољена без обзира на преиначујућу одлуку другостепеног суда.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**